

Christel Timmermans

Christel Timmermans

Christel Timmermans

Christel Timmermans

ISBN 9789465545394

Omslagontwerp en binnenwerk: in eigen beheer

Eerste druk, 2026

Uitgegeven via Brave New Books

© 2026 Christel Timmermans

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd
gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige
wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Inhoud

Voorwoord	7
Hoofdstuk 1 – Waar het begon	9
Hoofdstuk 2 – Een plek voor iedereen	15
Hoofdstuk 3 – Nieuwe vrijheid, nieuwe onzekerheden	21
Hoofdstuk 4 – Op eigen benen	29
Hoofdstuk 5 – Samen een thuis bouwen	37
Hoofdstuk 6 – Toen mijn lichaam stop zei	43
Hoofdstuk 7 – Eindelijk moeder	51
Hoofdstuk 8 – Ons gezin compleet	55
Hoofdstuk 9 – De dag dat Kerstmis stilviel	59
Hoofdstuk 10 – Terug naar het dartbord	65
Hoofdstuk 11 – Mijn eigen pijlen	71
Hoofdstuk 12 – De toekomst ligt open	77
Slotwoord	83
Dankwoord	85

Voorwoord

Dit boek vertelt mijn verhaal. Niet omdat mijn leven belangrijker is dan dat van een ander, maar omdat achter ieder gezicht een geschiedenis schuilgaat die aan de buitenkant niet altijd zichtbaar is.

Mensen die mij kennen van het darten of van sociale media zien meestal mijn vrolijke kant. Ze zien een vrouw met pijlen in haar hand, een glimlach voor de camera en veel enthousiasme voor het spel. Dat is echt een deel van mij, maar niet het hele verhaal. Achter die beelden staat ook het meisje dat opgroeide in een warm gezin in Aarle-Rixtel, de zus van Nicole en tweelingbroer Robert, de dochter van Marjon en Maarten en later de moeder van Liam en Sem.

Mijn leven kent veel mooie momenten. Ik denk aan onze gezellige avonden thuis, sporten, vakanties, vriendschappen, mijn werk in de zorg en de geboorte van mijn kinderen. Er waren ook periodes waarin het leven ineens kwetsbaar bleek. Jarenlang wist niemand waardoor mijn lichamelijke klachten werden veroorzaakt. Uiteindelijk bleek ik kanker te hebben. Later moest ik op eerste kerstdag de broer van mijn toenmalige partner reanimeren. Zulke gebeurtenissen veranderen de manier waarop je naar tijd en geluk kijkt.

Ik heb bovendien moeten leren dat altijd sterk willen zijn niet hetzelfde is als werkelijk sterk zijn. Ik stond graag voor anderen klaar, maar vergat mezelf daarbij geregeld. Hulp vragen en vertellen wat er achter mijn glimlach gebeurde, vond ik moeilijk. Dat is nog steeds een zoektocht.

Darten bleef door alle levensfases heen een rode draad. Wat als kind begon met een jeugdteam en roze pijlen, groeide jaren later uit tot online wedstrijden, een grote groep volgers, samenwerkingen en

uiteindelijk dartpijlen met mijn eigen naam. Soms kan ik nauwelijks geloven hoeveel er is gebeurd.

Ik heb dit verhaal niet geschreven om te laten zien dat alles altijd goedkomt of dat je iedere tegenslag eenvoudig kunt overwinnen. Zo werkt het leven niet. Ik hoop wel dat mijn ervaringen laten zien dat moeilijke periodes niet het volledige verhaal hoeven te bepalen. Er blijft altijd ruimte voor een volgend hoofdstuk.

Vooraf hoop ik dat dit boek mensen eraan herinnert om aandacht te hebben voor de kleine momenten. Geluk zit niet alleen in grote prestaties of verre dromen. Het zit ook in samen op de bank zitten, een kind voorlezen, lachen met familie of een uur ongestoord aan een dartbord staan.

Dit is mijn verhaal tot nu toe. Eerlijk, soms kwetsbaar, maar bovenal geschreven vanuit dankbaarheid voor de mensen die met mij meeliepen.

Christel Timmermans

Hoofdstuk 1 – Waar het begon

Mijn verhaal begon op 18 mei 1991 in Helmond. Ik kwam die dag niet alleen ter wereld. Mijn tweelingbroer Robert werd als eerste geboren en kort daarna volgde ik. Volgens de verhalen was ik verder een vrij doorsnee baby, maar helemaal gewoon was mijn begin natuurlijk niet. Vanaf mijn eerste levensdag was er iemand van precies dezelfde leeftijd naast me. Nog voordat ik wist wat familie, vriendschap of verbondenheid betekenden, hoorde Robert al bij mijn wereld.

Ons thuis stond in Aarle-Rixtel, in een rustige wijk waar kinderen nog gemakkelijk op straat konden spelen. We woonden in een twee-onder-een-kapwoning met twee speeltuintjes in de buurt. Het was een omgeving waarin de wereld voor mij overzichtelijk en veilig voelde. Thuis waren we met z'n vijven: mijn ouders Marjon en Maarten, mijn oudere zus Nicole, Robert en ik. Daarnaast was er Pinky, onze kleine hond van een niet precies te omschrijven vuilnisbakkenras. In mijn herinneringen hoort hij net zo vanzelfsprekend bij het gezin als wij allemaal.

Toen Robert en ik klein waren, deelden we een slaapkamer. Als tweeling waren we veel samen en volgens onze familie hadden we zelfs een eigen tweelingtaal. We konden hele gesprekken voeren en daar samen de grootste lol om hebben, terwijl de mensen om ons heen niet altijd begrepen wat we zeiden. De woorden zelf zijn uit mijn geheugen verdwenen, maar de verhalen zijn gebleven. Het was een bijzondere band die bij het tweeling-zijn hoorde, zonder dat onze wereld alleen uit ons tweeën bestond.

Hoewel Robert officieel de oudste van ons tweeën was, nam ik vaak het voortouw. Hij was rustiger en afwachtender; ik was